

Andai Ernőné Csecsemőként Édesanyjával

Anyám és én. Ahogy elnézem magam, olyan 1919-ben készülhetett a kép.

A háború alatt édesapám mozgópostás volt -- úgy hívták azt, aki a vonattal jött-ment --, és hosszabb ideig megtelepedett Marosvásárhelyen. És kapott egy szolgálati lakást, ahol nagyon tisztességes körülmények között laktak. Valami étkezőhelyiségben összejöttek, többen voltak magyar katonatisztek, és ott este ettek meg iszogattak. De lakni egyedül laktak a szüleim. Anyám nem ment el dolgozni, nem is lehetett. Sütött, főzött, ha volt miből. Mindig talált valamit, amit lehetett olvasni. Olvasott. És ott volt a többi tiszt felesége is. Én majdnem ott születtem. Végül aztán Kassán születtem meg 1918-ban. Háború volt és élelmiszerhiány, úgyhogy édesanyám hazament szülni a szüleikhez.

Két éves voltam, amikor anyám hirdetést adott fel, hogy felvenne egy becsületes, dolgos háztartási alkalmazottat, és erre jelentkezett a Boris. Boris legalább 40 évig szolgált a szüleimnél. 1920-ban jött, és túlélte apámat. Apám nagyon ügyelt arra, hogy minél alacsonyabb rangú volt valaki, annál udvariasabb volt vele. Ha valami probléma volt köztem és a Boris között, mindig neki adott igazat. Boris a konyhában lakott. Szinte családtag volt. Főzött és takarított és vásárolt is. És veszekedett. Mert házsártos vénlány volt. Apám, amikor fölvette őt, bejelentette az OTI-ba [Országos Társadalombiztosító Intézet; az OTI 1929. január elsején kezdte meg működését, elődje az 1907. évi XIX. tc.-kel létrehozott Országos Munkásbetegsegélyező és Balesetbiztosító Pénztár volt. Magyarországon egyébként 1891-ben tették kötelezővé a munkások betegség elleni biztosítását, és az említett 1907. évi tc.-kel terjesztették ki a betegbiztosítást a biztosítottak családtagjaira. -- A szerk.], ami akkoriban nem volt sem kötelező, se divat. Úgyhogy szép nyugdíjat kapott. A háború alatt visszament Csepelre, és aztán megint visszajött hozzánk.